

Arrest

nr. 340 640 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 29 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal van 17 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2025.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. TORRES *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 17 september 2025, genomen door de gedelegeerde van de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd op 13 december 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 12 december 2026. Hij beschikt ook over een Grieks

reisdocument dat geldig is tot 20 januari 2029 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1; Documenten, stuk 5, nrs. 1-2). Verzoeker toont niet aan deze informatie incorrect is.

2. Verzoeker betoogt dat het persoonlijk onderhoud afgenomen moet worden door een ambtenaar met een gepast opleidingsniveau die de Belgische nationaliteit moet bezitten en stelt verder dat er sprake kan zijn van een belangenconflict daar de protection officer die het persoonlijk onderhoud afnam mogelijks de Griekse nationaliteit bezit.

De Raad wijst in dit verband op het volgende.

In de eerste plaats biedt artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het CGVS de mogelijkheid om personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt worden bepaald bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003, waarbij artikel 3, § 2, expliciet stelt dat:

“§ 2. Binnen het Commissariaat-generaal wordt een kennis- en leercentrum opgericht dat aan de ambtenaren een basisopleiding en voortgezette vorming geeft betreffende ondermeer de toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, de Conventies betreffende de rechten van de mens die België binden evenals de andere beschermingsgronden die in de wet zijn voorzien. Hiertoe behoort een opleiding met betrekking tot het verhoren van asielzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen.”

In overeenstemming met voorgaande bepalingen, werd tussen België en het EUAA (The European Union Agency for Asylum) een operationeel plan overeengekomen “Operational plan 2025-2026 agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium”, dat geldig is van 1 januari 2025 tot 30 december 2026 en waarvan de weblink door de bestreden beslissing wordt vermeld.

Dit operationeel plan voorziet onder punt 1.4.4. (p. 18) in een gedragscode voor deskundigen in asielondersteuningsteams en licht toe dat deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams de hoogste normen moeten hanteren op het gebied van integriteit, ethisch gedrag, professionalisme en de eerbiediging en bevordering van de grondrechten en internationale bescherming. Bij het uitvoeren van hun ondersteunende taken mogen deskundigen niet discrimineren op grond van geslacht, ras, godsdienst, etnische afkomst, leeftijd of seksuele geaardheid. Van alle deskundigen wordt verwacht dat zij iedereen beleefd en respectvol behandelen en rekening houden met de aard van de legitieme activiteiten waarmee zij zich bezighouden. Om hun taken naar behoren te kunnen uitvoeren, dienen zij het algemeen belang te dienen en zich te onthouden van activiteiten die hun onafhankelijkheid en de behoorlijke uitvoering van hun taken zouden kunnen ondermijnen of in gevaar brengen. Tijdens de uitvoering van dit plan moeten alle deskundigen een nultolerantie-beleid hanteren ten aanzien van schendingen van de grondrechten. Deze verplichting is met name van belang bij de omgang met personen die internationale bescherming nodig hebben. Daartoe moeten deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet, zich houden aan en handelen in overeenstemming met de gedragscode van het EUAA voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams. Al deze deskundigen zullen worden verzocht om vóór hun inzet een verklaring van naleving van de gedragscode van het EUAA te ondertekenen. Deskundigen moeten het Agentschap onverwijld op de hoogte brengen, via de daarvoor bestemde meldingskanalen, wanneer zij redenen hebben om aan te nemen dat er een schending van de gedragscode van het EUAA heeft plaatsgevonden of op het punt staat plaats te vinden in het kader van de operationele en technische bijstand van het Agentschap.

Voorts bepaalt het voormeld operationeel plan dat overeenkomstig artikel 8, lid 6, en artikel 19, lid 4, van de EUAA-verordening de deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams een opleiding moeten volgen die betrekking heeft op hun taken en functies en die noodzakelijk is voor hun deelname aan de door het Bureau georganiseerde operationele activiteiten (p. 24).

Uit het geheel van voorgaande bevindingen blijkt dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het toelaat om personeel van een andere instantie, waaronder ook deskundigen door het toenmalige EASO (nu het EUAA), tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

De Raad stipt verder aan de tijdelijke inzet van het EUAA strikt beperkt blijft tot het afnemen van gesprekken. Het onderzoek van de inhoud van de aanvraag en het opstellen of controleren van (ontwerp)beslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het CGVS die bovendien in het bezit moeten zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau 1, zoals voorgeschreven in artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Gelet op de voorgaande overwegingen met betrekking tot de opleidingen die aan de externe deskundigen worden gegeven en de gedragscode waaraan zij zijn verbonden, toont verzoeker niet aan dat het al dan niet ontbreken van een masterdiploma een doorslaggevend element is dat leidt tot de

vaststelling dat het gehoor niet naar behoren verliep en leidt tot de nietigheid van de thans genomen bestreden beslissing. Het persoonlijk onderhoud verliep zonder enig probleem en verzoeker kon uitgebreid zijn redenen uiteenzetten om in België de internationale bescherming te verzoeken. Verder blijkt geenszins dat uit de bewoordingen van het voormelde artikel dat de externe deskundigen zelf over een masterdiploma dienen te beschikken. Deze lezing wordt bijgetreden door bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen dat stelt: "De tijdelijke inschakeling van personeel van een andere instantie blijft beperkt tot het afnemen van het gehoor. De inhoudelijke beoordeling van het verzoek, namelijk het opstellen van de ontwerpbeslissingen en het superviseren van de ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van het personeel van het Commissariaat-generaal dat bovendien houder dient te zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A van de Staat" (<https://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2548/54K2548001.pdf>, p. 94). Uit de bewoordingen kan a contrario worden afgeleid dat de externe deskundigen niet over een masterdiploma hoeven te beschikken.

Verzoekers betoog rond het belangenconflict van de externe deskundige die mogelijks de Griekse nationaliteit zou bezitten, - daargelaten verzoeker geenszins staft dat de externe deskundige die zijn gehoor afnam de Griekse nationaliteit bezit – heeft hoe dan ook geenszins zonder meer tot gevolg dat verzoekers beschermingsverzoek niet op onpartijdige wijze werd beoordeeld. Dit geldt des te meer gelet op de hoger weergegeven uiteenzetting inzake het operationeel plan met de nadruk op de bepalingen rond de gedragscode voor deskundigen in asielondersteuningsteams. Het betoog dat de behandelende ambtenaar de Belgische nationaliteit moet bezitten is niet pertinent nu protection officers werkzaam op het CGVS geenszins de Belgische nationaliteit moeten bezitten maar of de Belgische nationaliteit dienen te bezitten, of onderdaan dienen te zijn van de Europese Economische Ruimte (EER) plus Zwitserland (artikel 16 van het Koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel).

De Raad kan slechts vaststellen dat het persoonlijk onderhoud geen aanwijzingen bevat – en door verzoeker geen concrete indicaties worden aangehaald – dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op een objectieve wijze behandeld werd.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal, alsook de EUAA-deskundige, onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verder wenst de Raad toch nog op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissing genomen is in het Nederlands. Derhalve is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct toegepast. Dienaangaande wordt benadrukt dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114 257, RvS 9 maart 2004, nr. 128 986). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet legt geen verplichting inzake taalgebruik op aan de ambtenaar en de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal dan de proceduretaal werd afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee.

Verzoeker uit op algemene wijze kritiek dat de vertaling van het gehoor 'belachelijk' is en nergens op zou slaan, maar blijft in gebreke om maar één enkel concreet voorbeeld te geven. De Raad is, na zorgvuldige lezing, van oordeel dat de vertaling leesbaar en begrijpelijk is en duidelijk blijkt wat door verzoeker en de ambtenaar werd bedoeld. Dat er nuances verloren zouden zijn gegaan is een blote bewering.

Evenmin toont verzoeker aan dat eTranslation, een geavanceerde neutrale vertaaldienst van de Europese Commissie die de nodige garanties biedt op vlak van veiligheid, gegevensopslag en gegevensverwerking binnen de EU zoals uitdrukkelijk wordt toegelicht in de transcriptie van het interview (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 1, in fine), niet opgezet is in overeenstemming met de verplichtingen waaraan het Commissariaat-generaal onderworpen is, te meer ook wordt aangegeven dat deze vertaling werd gereviseerd door het CGVS waarbij de kenmerken van de dossierbehandelaar van het CGVS worden vermeld.

Waar de advocaat van verzoeker nog meent dat er geen pertinente opmerkingen konden worden gemaakt op het einde van het persoonlijke onderhoud, gezien dit in het Engels diende te gebeuren, merkt de Raad op dat geenszins wordt verduidelijkt welke opmerkingen de advocaat nog had willen geven. Immers werd reeds genoteerd dat de toen aanwezige advocaat beperkte bezwaren uitte tegen de taal waarin het persoonlijk onderhoud verliep (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12): "De vertaling en de procedure moeten in het Nederlands zijn, maar het interview werd in het Engels gehouden. Door de overmatige vertalingen van Arabisch naar Engels en vervolgens van Engels naar Nederlands gaan enkele woorden en betekenissen

verloren. Dat is alles.” Hierbij dient te worden benadrukt dat er conform artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet opmerkingen konden worden doorgestuurd en verzoeker, alsook zijn advocaat, hiertoe eveneens de kans hadden in het verzoekschrift. Er wordt echter geenszins verduidelijkt welke opmerkingen men nog verder had willen maken.

3. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

4. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

5. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, het RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar

daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met de andere bronnen aangereikt door de partijen, zoals een NANSEN rapport van 2025 en informatie van UNHCR, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een negentwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen en neergelegde attesten kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift gewag van een psychologische problematiek waarbij hij verwijst naar zijn herkomst uit Gaza. Een loutere verwijzing naar diens herkomst, daargelaten de erbarmelijke toestanden die zich aldaar afspelen en die worden erkend, volstaat echter niet om een psychologische problematiek in zijn hoofde aannemelijk te maken. Hiertoe dient verzoeker medisch objectieve attesten neer te leggen, maar hij blijft in gebreke.

Voorts wijst verzoeker op het bestaan van een allergie in zijn hoofde. Noch uit zijn verklaringen, noch uit enig medisch attest blijkt dat deze allergie dermate ernstig was of is. Verzoeker stelde enkel dat het hem gedurende vierentwintig uur een jeukerig gevoel gaf (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11).

Ook blijkt geenszins uit diens verklaringen, en blijkt dit evenmin uit enig medisch objectief attest, dat verzoeker zou kampen met een cognitieve beperking zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn

rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat hij op 13 december 2023 de vluchtelingenstatus verkreeg, en zijn reisdocument op 21 januari 2024 verkreeg (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1: CEDOCA aanvraag derde landen; Documenten, stuk 5, nrs. 1-2). Verzoeker vertrok reeds op 10 november 2024 uit Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 33). Verzoeker verbleef 11 maanden in Griekenland na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Uit een zulks kort verblijf kan geen werkelijk voornemen blijken tot het opbouwen van een duurzaam bestaan in Griekenland.

De bestreden beslissing merkt verder terecht op dat verzoeker in staat was om te werken en een bepaalde graad van zelfredzaamheid vertoonde, zonder zich enigszins in een toestand van verregerende materiële deprivatie te bevinden:

“Op Kreta verbleef u in totaal tien maanden, verspreid over drie locaties: Harvi, Herakleio en Amadara. In Harvi en Amadara werkte u in het zwart in de landbouw. U sliep in verlaten gebouwen, waar u zich met behulp van een waterslang wassete. Voedsel kreeg u deels via uw werkgever (groenten) en deels door zelf aankopen te doen (CGVS; p. 8). Volgens uw verklaringen werd u soms niet betaald voor het werk dat u verrichtte, maar u deed hiervan geen aangifte bij de bevoegde instanties (CGVS, p. 3 en p. 10).

Verder verklaarde u dat u een allergie opliep door uw werkzaamheden in de landbouw en het wassen met water uit een waterslang. Hiervoor wendde u zich tot een ziekenhuis, maar daar werd u meegedeeld dat u minstens twee maanden moest wachten op een afspraak. Hoewel u beweert dat er u medische hulp werd geweigerd kan u dit echter niet hard maken. Uit uw verklaring blijkt louter dat er sprake was van een wachttijd en niet van daadwerkelijk weigering van zorg. Bovendien besloot u zelf een privé-arts te raadplegen en betaalde u deze, evenals de medicatie, met eigen middelen (CGVS, p. 9–10).

Ter staving hiervan legde u een medisch rapport en een medicatievoorschrift voor (zie groene map stuk 4). Dit toont aan dat u over voldoende financiële middelen beschikte en de keuze maakte om een andere arts te raadplegen die u sneller kon helpen.

Aangaande uw verblijf in Herakleio verklaarde u dat u soms op straat sliep, wat betreurenswaardig is. U gaf echter ook aan dat u af en toe in een hostel verbleef, waar meerdere gasten samenleefden en waar u zich kon wassen. Op de vraag hoe u aan voedsel geraakte, antwoordde u dat u beroep deed op een Syrisch restaurant – waar u hielp bij de schoonmaak in ruil voor eten – en op liefdadigheidsorganisaties. Met betrekking tot de stappen die u ondernam om huisvesting te vinden, verklaarde u dat u over onvoldoende inkomsten beschikte en geen enkele vorm van ondersteuning zou hebben gekregen bij het vinden van huisvesting. U gaf aan dat u geprobeerd had hulp te zoeken bij organisaties, maar dat u deze niet kon vinden omdat er volgens u geen informatie over dergelijke organisaties werd verspreid (CGVS, p. 8 – 9). Aan deze verklaring kan moeilijk geloof worden gehecht. U slaagde er immers wel in toegang te vinden tot organisaties die u voedselhulp verleenden. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat deze organisaties u geen informatie zouden hebben kunnen verschaffen over andere instanties die ondersteuning boden op het vlak van huisvesting of andere levensdomeinen.

Daarnaast verklaarde u dat u de Griekse taal niet hebt geleerd, omdat er volgens u geen gratis taallessen werden aangeboden (CGVS, p. 10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u bovendien aan dat u uw droom om verder te studeren in Griekenland niet kon realiseren, aangezien het hoger onderwijs er betalend was. Om die reden besloot u naar België te komen, waar het onderwijs volgens u wel gratis is en waar zowel de kwaliteit van het onderwijs als de algemene levensomstandigheden beter zouden zijn (vragenlijst CGVS, 12.2.2025, vraag 5; verklaring DVZ, 12.2.2025, vraag 28). Dit wijst erop dat uw komst naar België voornamelijk werd ingegeven door opportunistische motieven, en niet door een gebrek aan bescherming of onmenselijke leefomstandigheden in de lidstaat waar er reeds bescherming werd toegekend.

Tot slot valt op dat, hoewel u stelt in Griekenland onvoldoende financiële middelen te hebben gehad, u wél de kosten van uw Griekse verblijfsvergunning en reisdocument betaalde met spaargeld dat u uit Gaza had meegenomen. Bovendien financierde u uw verdere reis vanuit Griekenland met geld dat u naar eigen zeggen had gespaard uit uw tewerkstelling daar (CGVS, p. 6–7). Dit wijst niet alleen op een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden, maar ook op het feit dat u over middelen beschikte en er bewust voor koos deze aan andere prioriteiten te besteden. Ook in België doet u voor uw levensonderhoud beroep op uw netwerk. Zo vond u onderdak bij een vriend en ontvangt u financiële steun van vrienden (CGVS, p. 4).”

Het relatief korte verblijf van verzoeker in Griekenland, gepaard met zijn gebrek aan initiatief om beroep te doen hulporganisaties of de overheid, doet leiden tot de conclusie dat verzoeker geen ernstige poging ondernam om in Griekenland zijn leven op te bouwen. Nochtans had verzoeker hiertoe de capaciteiten, gelet op het feit dat hij in staat was om te werken en een zeker niveau van zelfredzaamheid vertoont. Bovendien bestaat er in hoofde van verzoeker geen enkele kwetsbaarheid.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

8. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. De Raad benadrukt ook dat een persoonlijke negatieve ervaring met de politie niet automatisch betekent dat het gehele politieapparaat in Griekenland niet in staat is om passende bescherming te bieden. Hoewel individuele gevallen van miscommunicatie, wanbeheer of zelfs misdragingen door politieagenten kunnen voorkomen, dienen deze niet als representatief voor het functioneren van het politieapparaat als geheel. Uit verzoekers verklaringen kan ook niet blijken dat hij een ander politiekantoor heeft gecontacteerd of verdere stappen heeft ondernomen om het wanbeheer van de politie aan te klagen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-12).

9. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

10. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een

dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 10 december 2025.

3.1. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat de redelijke termijn werd overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit betreft een nieuw middel dat niet werd ontwikkeld in het verzoekschrift en kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd middels een aanvullende nota van 8 januari 2026.

3.2. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.3. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via de aanvullende nota van 8 januari 2026 heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 december 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP